КАТАРЗИС

АНАРХО АКТИВИЗЪМ

СКЕЙТ ВАНДАЛИЗЪМ

МУЗИКАЛЕН ТЕРОРИЗЪМ

#8

СЪДЪРЖАНИЕ:

КАТАРЗИС

"Катарзис" е анархистки DIY зин, роден от неутолимата ни жажда за свободен живот. Всичко започна с желанието да споделим нашите идеи за един по-добър свят, изграден въз основата на свобода, равенство, солидарност и самоуправление. Ние не сме известни писатели, нито философи, пълни с теории. Ние сме армия от осъзнати мечтатели. Пишем, за да дадем глас на нашите виждания и идеи, но и правим всичко възможно, за да изживеем мечтите си във всекидневния живот. Винаги се опитваме да подплатим приказките си с действия. Нашата цел не е "да ви възпитаваме", а всички ние да се учим един от друг. Не твърдим, че нашите идеи са по-правилни и по-важни от вашите. Много от вас имат знания и опит много по-различни от нашите и ние бихме желали да се учим от вас така, както желаем да изразим собствени си убеждения. Ние не сме доволни от света, в който живеем. Но дори обградени от толкова много смърт и отчаяние се борим за постигане на желанията си, защото все още се чувстваме живи. Много са пречките в днешния свят, които не ни позволяват да живеем щастливо: ограничени сме от правителства, капиталистически икономически системи, религиозни суеверия, културни ограничения, омраза и невежество, подчинението и безнадеждността на тези около нас. За нас "революция" е момента, в който човек се отскубва от тези ограничения и принуди, поема управлението на собствения си живот и превръща мечтите си в реалност. Това е нещото, което искаме да правим. Това е нещото, което се опитваме да постигнем, отчасти, с издаването на тази книжка.

Духовна Анархия

Съществуват множество различни дефиниции за понятието Анархия. Дори и самите анархисти имат донякъде различни разбирания за анархията и съответно са се обособили различни течения като анархосиндикализъм, еко-анархизъм, анархопримитивизъм и тн. Хората трябва сами да достигнат до своите убеждения и да разберат, в какво наистина вярват. Важното в случая е да бъдем толерантни към разбиранията и убежденията на другите хора, стига те да не са агресивно настроени към нас и към другите около нас. В този текст ще дам едно кратко определение за анархията, което не е особено добре формулирано, но основната идея е ясна.

Анархия: това е система, при която най-различни хора с различни разбирания и убеждения биха могли да живеят заедно (или отделно), създавайки своя собствена среда или присъединявайки се към вече съществуваща такава, или пък биха могли да живеят сами като отшелници, без да бъдат обезпокоявани от другите, които не харесват такъв начин на живот. Това е система, където хората не се опитват постоянно да натрапят своите убеждения на другите, където различните разбирания и вярвания се уважават, стига те да не пречат и да не нараняват другите, където хората не биват нарочвани в черния списък, не биват преследвани, не биват измъчвани и убивани, само защото не желаят да живеят в общество, в което другите смятат, че трябва да се живее. Това е място, където хората могат свободно да изразят себе си и да правят своите си неща, без да бъдат спирани и възпрепятствани от другите, които мислят, че нещата трябва да станат по техния начин. Това е място, където хората могат да бъдат лидери, последователи или нито едно от двете, в зависимост от своите собствени решения. Това е система, в която на хората не се поставят етикети като социалисти, капиталисти, комунисти, либерали и тн., а всички са просто хора и всеки човек може да бъде себе си.

В заглавието е използван терминът Духовна Анархия, защото за мен анархията е много повече от чисто политически убеждения; към нея причислявам и моите религиозни и морални разбирания. Все още се боря с някои от тях, но главно моята вяра е в индивидуалността на хората. В днешно време (а и в миналото) да си различен е грешно и дори лошо. Непрестанно сме заливани от пропаганда, целяща да ни уеднакви и да ни превърне в армия от идентични клонинги - да изглеждаме еднакво, да носим едни и същи дрехи, да ядем една и съща храна, да имаме едни и същи разбирания и морални ценности, да вярваме в един и същ бог и тн. Аз бих казал - бъдете себе си! Открийте сами вашите богове, носете това, което ви харесва, разберете в какво наистина вярвате, а не в какво се опитват да ви накарат да повярвате! Защо Ние - Хората се нуждаем от малцина властни богаташи, които да ни казват кое е правилно и кое е грешно, къде да харчим парите си, къде и с кого да спим, какво да ядем и пием? Нима повечето хора не знаят инстинктивно кое е правилно и кое грешно, кое е добро и кое е лошо? Хората ще кажат, че "ако нямаше държави и закони, всички щяха да крадат и убиват". Запитайте се, ако от утре няма повече закони, вие бихте ли станали убиец или крадец? Не? Е, най-вероятно и другите хора не биха станали. Хората, които убиват и крадат, вършат тези неща без да им пука от законите. Нека вместо това се насочим към корена на проблема и отървем от причините, поради които се извършват такива неща. Хората са достатъчно интелигентни, за да вземат сами своите решения. Нека не бъдем овце!

Най-опасната жена в Америка

“Преди всичко бъдете хора, а не сексуални индивиди. Не отдавайте на всеки вашето тяло. Откажете се да раждате деца, ако не ги искате! Недейте да бъдете слуги на: Бога, държавата, мъжете и обществото. Живейте скромно; опознайте значението и същността на живота; освободете се от страха, който имате пред общественото мнение и проклятието. Само АНАРХИСТИЧЕСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ, не избирателния бюлетин, ще донесе на жените свобода. Само тя ще им даде сили да бъдат независими. Само тя ще създаде съюз между свободните мъже и жени.”

Ема Голдман

Ема Голдман е родена на 27 юни 1869 г. в малко литовско селце. Тринадесетгодишна заедно със семейството си се премества да живее в Санкт Петербург. Тук след шест месеца, свързани със сериозни икономически затруднения, тя напуска училище и започва работа във фабрика. Това е времето, когато народоволците убиват царя, време на политически репресии и еврейски погроми.

В това време на младата девойка огромно влияние оказва книгата на Чернишевски “Какво да се прави?”. В нея сънищата на нихилистката Вера рисуват пред въображението на Ема Голдман картини на щастлив живот, равенство между мъжете и жените, свободен и съвместен труд.

Когато навършва петнадесет години баща и я принуждава да се ожени. Ема отказва и успява да замине за Америка. Там тя бързо осъзнава, че САЩ не е за еврейските емигранти “обетованата земя”. Голдман е принудена да започне да работи в една шивашка фабрика.

Към анархизма Ема е привлечена след протеста на Хаймаркет скуеър в Чикаго през 1886г. Тук по време на митинг на работници с искания за осемчасов работен ден, след провокация започва сблъсък с полицията. Вследствие на това четирима работници-анархисти са обесени. Самата Ема Голдман, която също участва в митинга, е арестувана.

След като я освобождават тя заминава за Ню Йорк. Тук се запознава с Йохан Мост, който издава анархистически вестник на немски език. Голдман остава да му помага в редакцията. Започва да изнася речи по митинги и събрания на трудещите се от цялата страна. Свързва се и с анархистическото списание “Die Autonome”, от чиито страници се запознава с идеите на Пьотр Кропоткин. Ема Голдман разбира, че борбата за по-добри условия на труд е необходима част от революционното изменение на обществото. В своето мирозрение тя заема средно положение между идеите на Кропоткин за свободния комунизъм и

своето разбиране за пълна свобода на личността.

Голдман поддържа т.н. концепция за “пропагандно действие”. През 1892г. заедно с Александър Беркман планират убийството на “стоманения магнат” Хенри Клей Финч, човекът издал заповедта на полицията и своите наемници да стрелят срещу стачкуващите работници от заводите в Пенсилвания. Те вярват, че с неговото унищожение, представляващо цялата репресивна Система, ще пробудят съзнанието за действие в хората. Но това не се получава. Беркман само успява да рани Финч и е осъден на двадесет и две години затвор.

На много митинги и демонстрации Ема Голдман се опитва да оправдае постъпката на Беркман.

Защитничката на Беркман бързо става известна и започва да се издирва от полицията. През 1893г. тя е арестувана за агитация, която цели безработните да получат хляб чрез сила, т.е. “за подстрекателство към бунт”. Осъждат я на една година затвор. След време отново е арестувана за пропаганда и разпространение на литература свързана с контрола по раждаемостта. Отново лежи в затвора и за участие в дейността на лигата “Не на военната мобилизация”, обявяваща се против Първата световна война. В затвора е била общо шест пъти, познават я всички агенти от ФБР, не веднъж е минавала в нелегалност.

През 1906г. Голдман започва да издава свое списание наречено “Mother Earth”. На нейните лекции, по литература и философия се стичат хиляди хора. През 1913г. тя се запознава с известния писател-бохем, “певецът на сексуалната революция” Хенри Милър. Според него “тази бунтарка преобръща живота му изцяло”.

През 1917г. Голдман и Беркман са арестувани отново “за организиране на заговор” и получават присъда от две години затвор. В последствие те са лишени от граждански права в САЩ и екстрадирани заедно с други неблагонадеждни “червени” в Русия. Едгар Хувър, който тогава се занимава с екстрадирането нарича Ема Голдман “най-опасната от най-опасните жени в Америка”.

Екстрадирането дава възможност на Голдман да види революционна Русия със собствените си очи. През 1919г. при една обиколка из страната заедно с Беркман, тя с ужас вижда зараждащите се язви на болшевишкия бюрократизъм, репресиите и насилствения труд сред руските селяни. Тя е окончателно разочарована от болшевиките през 1921г., когато Троцки и Червената армия удавят в кръв бунта на кронщатските моряци и войници. След като напуска Русия Голдман издава трудовете си: “Моето разочарование от Русия” и “Моето голямо разочарование от Русия”. В тях тя показва реакционността и контрареволюционната същност на новата власт и болшевишкия режим. Режима е представен като пълна противоположност на революцията.

От своето пребиваване в Русия Ема преоценява своето отношение към тезиса, че целта винаги оправдава средствата. Голдман винаги е допускала, че без насилие социална революция е невъзможна и че насилието се явява едно

необходимо зло. Руският опит я заставя да напише: “Аз зная, че както в миналото, така и за в бъдеще за едно голямо политическо и обществено изменение трябва насилие… Но насилието трябва да се прилага само за целите на отбраната, другото – води до терор и става един от институтите и главно оръжие на обществената борба. Такъв тероризъм поражда контрареволюция и сам става контрареволюционен.”

Тези възгледи обаче се явяват твърде непопулярни сред радикално настроените по това време. Голяма част от тях все още вярват в Руската революция. Когато Ема Голдман отива в Англия през 1921г. тя е единственият сред “левите”, които се обявяват против болшевизма. Под заплахата от изселване от страната Голдман е принудена да сключи брак с един английски миньор и успява да получи гражданство. С британския си паспорт тя била способна да пътува до Франция и Канада. През 1934г. даже й е позволено да изнесе лекции в редица страни.

През 1936г. буквално няколко седмици преди Испанската революция се самоубива Александър Беркман (той е страдал от сериозно заболяване).

На 67 години Голдман заминава за Испания и участва в борбата. На събрания на революционно настроената младеж тя заявява: “Вашата революция трябва да скъса с предразсъдъците, че анархизмът означава хаос.” Тя отказва да се съгласи с участието на представителите на анархистическите организации CNT и FAI в коалиционното правителство през 1937г. и техните отстъпки, които правят пред социалистите.

През 1940г. Ема Голдман умира. Вече мъртва властите в САЩ решават да я допуснат в страната. Великата анархистка е погребана в Чикаго редом с могилата на мъчениците от Хаймаркет скуеър, чиято съдба променя хода на нейния живот.

Ема Голдман прави немалко въведения в развитието на анархистическите идеи. В частност в теорията и практиката на анархизма тя въвежда сексуалната политика, проблемите на хомосексуалността и т.н., проблеми които не са били засягани по-обстойно преди това. Голдман провежда немалко кампании, в които пропагандира достойнството на свободната любов, правото на жените да имат пълен контрол над своето тяло, смело призовава към използването на контрацептиви и т.н. В края на краищата бореща се за правата на жените, за свободата и равенството тя смело отива в затвора, и до края на своите дни остава непреклонна в своята преданост към идеите на Анархизма. Тя вярва, че само политическата революция не е достатъчна, трябва да се преодолее репресивното и нравствено отношение между половете. Необходима за това обаче е глобална промяна на общественото съзнание и особено съзнанието на самите жени. Тя вярва, че самите жени могат да го направят.

Добре дошли в 1984!

1984 е политически роман на британския писател Джордж Оруел. За тези от вас, които не са го чели, ще кажа, че в него се описва ужасна антиутопия, в която държавата е смазала всяка мисъл за свобода и провежда всеобхватно проследяване, пропаганда, страх и безжалостни наказания. С две думи – пълен тоталитаризъм. Но дали тази книга е просто една фикция или наистина писаното в нея се прилага днес от властимащите? За да ви помогна с отговора на този въпрос, ще напиша накратко, какво се случи по време на срещата на НАТО в Букурещ тази пролет.

Откакто тази среща беше потвърдена, хора несъгласни с политиката на НАТО започнаха своя кампания против нея. Докато течеше подготовката за срещата, корпоративните мейнстрийм медии започнаха да заливат обществеността с дезинформация и манипулиране на общественото мнение срещу критичните гласове на анти-милитаристичното движение. В медиите бяха пускани само кадри от улични бунтове, а антивоенните активисти бяха представени като банда вандали, които се очаквало да атакуват и потрошат Букурещ. Всичката тази дезинформация даде оправдание за репресии на властите. Така бъдещите репресии бяха показани като мерки за сигурност – стратегия, типична за НАТО (създаване на враг, който да е оправдание за войната). Първият случай, когато румънската власт потъпка човешките права и свободи, бе на 20-ти Март. Тогава група германски анти-НАТО активисти не бяха допуснати да преминат румънската граница на пункта при Калафат. Граничната полиция държа германците цели 19 часа, през които те са били щателно претърсвани и разпитвани. Причина за това са били носените от тях анти-НАТО материали, изготвени от публично достъпна информация – законови разпоредби и съвети, документални филми, плакати относно човешките права, тениски и др. Така без никакво легално обяснение активистите са депортирани незаконно, против тяхната воля. След премеждията на граничен пункт Калафат двама от активистите решават да се приберат в Германия и вземат туристически автобус от София. Техните проблеми обаче продължават на Българо-Сръбската граница, когато са свалени от автобуса и върнати обратно в България. Обвинени са, че са нео-нацисти!!!, защото носели такива символи. А момчетата просто имали нашивки с АНТИФАШИСТКИ и АНТИ-РАСИСТКИ послания. Другата част от германската група решава да пробва късмета си да влезе в Румъния през другия граничен пункт на Гюргево. Историята там се повтаря отново. Този път, дори и без критичните инфо материали, на германците е отказан достъп до Румъния. Тогава те организират протестен лагер на границата, на който се включихме и няколко човека от България, като опънахме 2-3 транспертанта с послания срещу НАТО и потъпкването на свободата на движение.

Въпреки че част от германските, румънските и българските медии осъдиха критично действията на румънската полиция, положението за германците не се промени съществено и те трябваше да си тръгнат обратно за Германия. Навярно румънската полиция си е сътрудничила и с нашата родна милиция, защото част от нас бяха поставени под зоркото око на Големия Брат, да не би случайно да дръзнем и да отидем да смущаваме спокойствието в Букурещ по време на срещата. Полицаи са тършували в инфоцентъра в Разград и са разпитвали, какви са били тези анархистките мероприятия, които са се организирали там. Явно за тях благотворителните мероприятия, концертите и прожектирането на екологични филми са лоши и опасни деяния. Нека оставим България на страна и се върнем отново на румънската граница, където на 28-ми Март хардкор групата Die Young е спряна и върната обратно при КПП Ценат. Музикантите не са имали намерение да остават за срещата на НАТО, а само е трябвало да свирят в Букурещ на 29-ти Март, след което е трябвало да продължат турнето си в Източна Европа. Причините да не бъдат допуснати не са им били разяснени. От 29-ти Март по улиците на Букурещ започват множество арести на алтернативно изглеждащи хора, без да им бъде посочено, поради какви законови причини са задържани. Върхът на репресиите настъпва на 2-ри Април – Черната Сряда. Тогава активисткият център (хале, наето легално от активисти, за организиране на уъркшопи и прожекции по време на "АНТИ-НАТО" дните) е щурмуван от специалните полицейски части. Около 200 полицаи, носещи черни маски и тежко въоръжение, нахлуват в сградата и насилствено извеждат всички, намиращи се вътре (около 50 човека), и ги откарват в управленията. Според разкази на активистите, много от тях са били бити. Един от тях е пострадал тежко и е била нужна лекарска намеса, но въпреки това е бил задържан в полицията, и пуснат едва 5 минути преди да дойдат медиите. Така и не е имало подозрения за полицейските зверства, докато медиите не намират пред сградата един от тежко битите. Момиче е откарано в болницата със счупен крак, а друга е била ритана в главата, за да няма видими синини. Тогава около 60 човека се събират пред управление 11 за спонтанен протест срещу полицейското насилие и незаконното задържане на хората. През следващите два дена се провеждат няколко малки протеста и се завежда съдебен процес срещу румънската полиция.

От всичко случило се може да заключим, че мерките за сигурност заради срещата на НАТО в Букурещ преминават всякакви допустими граници в една "демократична страна", а насилствените и репресивни намеси на полицията са типични за една тоталитарна държава. Така Румъния, НАТО и ЕС показаха истинското си лице и то е фашистко.

Добре дошли в 1984!

Как да запазим скейт спотовете си по-дълго време

Съседи - Винаги се съобразявайте с хората, живеещи или работещи непосредствено до вашия спот, без значение дали той е изоставен паркинг с няколко схлупени къщурки до него, или е голям площад до най-голямата банка в града. Шумът от тракащи дъски е неизбежен, но поне се опитайте да го ограничите, доколкото е възможно. Не се блъскайте в минувачите и не играйте на S-K-A-T-E между тях, за не получат неочакван удар в глезените. Уважавайте съседите си, за да ви уважават и те!

Охранители - Ох, кофти е, но се случва охранителят на дадения обект да излезе от своята кутийка и да започне да ви прави проблеми. И още веднъж - бъдете мил и отзивчив. Няма за какво да се стряскате, това не е поредния епизод на някой полицейски сериал, а вие сте просто там, за да се научите да правите слайдчета на ръба. Провеждането на един нормален разговор с човека ще го накара да осъзнае, че вие не се страхувате от него, а също и че не представлявате опасност. По този начин бихте успели да се разберете. Попитайте ако има подходящи часове, в които да се върнете. Просто разговаряйте с него и го накарайте да проумее, че всички ние сме човешки същества. Ако пък чичакът е голям киселяк, най-доброто, което може да направите е да се усмихнете и да му пожелаете "Приятен ден!", като го оставите да гние на миризливия си пост.

Боклуци - След като вече са ви приели на съответното място, не разваляйте репутацията си и не позволявайте някой друг да стори това, чрез действия, породени от ниска култура. Със сигурност е готино да хапнете сандвич и да пийнете нещо освежаващо след изморително каране, но в един момент тези неща биха ви приседнали, ако оставяте опаковките, бутилките и другите боклуци на съответното място. Не превръщайте вашия спот в кочина, а го поддържайте чист и спретнат. Това може да не звучи много пънкарско, но определено по този начин околните биха гледали на вас с добро око. А също така може би е крайно време да преосмислите разбиранията си за чистота и да се замислите за опазването на околната среда!

Тагове - Карайки на съответния спот, вие вече сте го маркирали и не е нужно да се разписвате с други средства. А и ако наистина карате, няма да имате време за тагване. Запазете артистичните си умения, за да разкрасите шкурката си или някои други места, които са безполезни и дори не стават за каране! Също така не позволявайте на ДРУГИТЕ, които биха се опитали да маркират територията, която всъщност е "ваша". Дори и да сте невинен, пак биха могли да ви набедят за вандалщините на съответния спот. А да, това също се отнася и за стикерите. Знам, че трябва да правите реклама на вашите крюта и фирми, но това не е мястото, мили мои!

Мазане на ръбове - Е, когато трябва - значи трябва, но се убедете, че никой не ви е видял да го правите.

Така, достатъчно съвети. Сега е време да се пуснете по улиците и да разцъкате както вие сами си знаете, но се опитайте да мислите не само с краката си, а и с главата си!

ХАОС НА КОЛЕЛА

град: Разград   скейтър: xITSOx   снимки: THE_ELEMENT_

LEARN TO SKATE SMASH THE STATE

Как да заздравим глезените си

Скейтбордингът, освен че е много забавен, може да бъде и много болезнен. Глезените са тази част от тялото, която най-често е подложена на контузии, а възстановяването им понякога може да отнеме адски много време. Това е така, защото по-сериозните навяхвания и изкълчвания не само увреждат връзките на глезените, но и нараняват мускулите и тъканите на микро ниво. Така дори седмици, след като оттокът е изчезнал, кракът ви може да е все още куц и вдървен. В тази статия е представен един комплекс от упражнения, спомагащи за по-бързото възстановяване на глезените. Правейки упражненията по 15 минути два пъти на ден, много скоро ще може да се върнете отново на скейта.

1 - Ходене
Започнете да ходите изправени на пръсти, докато усетите, че мускулите около глезена ви са приведени в действие. Най-добре е всички упражнения да се правят на бос крак. Дишайте дълбоко и насочете съзнанието си към живота, вселената и към мисълта, че бързо ще преодолеете тази лоша травма. Сега вече сте загрели и готови за второто упражнение.

2 – Повдигане и смъкване на петите
Застанете в стойка, при която ходилата ви са на равнището на раменете. Изправете се на пръсти и започнете да редувате смъкване и повдигане на петите. Ефектът от това упражнение може да се засили, като сложите някаква тежест на раменете си. Много е важно, при изпълнението на тези упражнения, гърбът ви да бъде хубаво изправен.

3 – Вдигане на предмети
Използвайте пръстите на краката си, за да хванете и повдигнете предмети като например парче плат или молив. Вероятно отначало ще ви е трудно, но с повече практика ще задобреете.

4 – Уроци по търкаляне
Намерете топка за тенис (за предпочитане да е по-мека). Стъпете върху топката и започнете да я търкаляте напред-назад под ходило. Ако не може да запазите баланс се хванете за някой стол или маса.

5 – Въртяща позиция
Застанете на пръсти и последователно започнете да въртите петите навътре и навън. По време на упражнението пръстите трябва да се в непрестанен контакт със земята.

6 – Кръгови движения
Изпънете крака и започнете бавно да въртите глезена по посока на часовниковата стрелка и обратно. Може да правите 5 серии с по 3 повторения.

7 – Натиск
Легнете по гръб и поставете ръцете си на земята в страни от тялото. Повдигнете двата си крака и сгънете колената, така че да образуват прав ъгъл. Сега натиснете едновременно глезените и ходилата си едни към други, колкото силно можете. След това разтворете ходилата настрани, колкото е възможно, а глезените трябва да останат допрени. След това отново ги натискайте едни към други и повторете общо 12 пъти.

8 – Разпускане
За финал седнете на нисък стол или табуретка и придърпайте крака към горната част на тялото. Хванете глезена с две ръце и леко разклатете крака, така че да ви е приятно и същевременно съзнателно отпуснете мускулите на ходилото. Повторете 5 пъти.

Преди да започнете с този комплекс от упражнения се уверете, че не е твърде скоро след травмата. Имайте предвид, че тази гимнастика помага на глезените, дори и когато не са контузени. Затова може да предприемете превантивни мерки и да заздравите глезените си, като практикувате съответните упражнения всеки ден.

Здравейте. Като за начало бихте ли се представили?
Cubarocks: Cubarocks!
Щипалката: Аз съм Руслан Щипалката.

Какво ви накара да се кръстите The Livingdead?
С:Това, че хората в България са живи, но дефакто са мъртви.

Какво мислите за българската пънк/хард кор сцена?
С: Тук нещата се тълкуват погрешно.
Щ: Аз смятам, че си имаме една добра и бързо развиваща се сцена. Харесвам

много Spot, Т.В.У., Indignity, Last Hope, Fight to Win, Brothers In Blood. Много ми хареса група A-Moral от Варна, които забиха на East Noise Attack феста. Много се кефя на старите Confront u Ignore. Въпреки, че са още от преди моето време.

Музиката и танците достатъчни ли са или хлапетата трябва да се ангажират с по-сериозни неща от купуването на бунтарски албуми и тениски?
Щ: Преди всичко трябва да правят това, което искат. Хлапетата, важното е да остават хлапета дори и обстоятелствата да изискват поведение на зрял човек, дори условията да ги натискат към това да бъдат клонинги. Мисля, че това да си различен и като мислене и дори като външен вид също е израз на протест. Сред армията от идентични консуматори в еднообразието и сивотата на обкръжаващия свят ние трябва да бъдем хората, които предлагат алтернатива на това ежедневие, да бъдем миролюбиви и да бъдем провокативни. Всички виждаме, че този свят не върви към нищо хубаво. Поне да се опитаме да променим нещо или най-малко нашите несъгласия с несправедливостите в света да бъдат отчетени, било то в песните ни или дрехите, които обличаме, или татуировката, която сме си направили. Важно е също да не губим чувството си за хумор, дори когато вършим, "сериозните" неща. А ние наистина можем да направим много неща. Заедно можем да променим много. Дори това, че се събираме толкова народ по концерти вече е противодействие на обладаващото всички ни отчуждение един от друг, безразличие към проблемите на околните и ненавист към различното.

За повечето хора животът в България е доста труден. Кои според вас са основните причини за това?
С: Това, че се оставят да бъдат манипулирани от управляващите гадове.
Щ: Ако поверяваш бъдещето си и решенията относно живота си на някой друг и си мислиш, че така ще е по-лесно, знай че няма да се получи. Направи си сам! – както се казва. Ако не си помогнеш сам, никой няма да ти помогне. Когато предаваш отговорността за живота си на някой друг, според мен, се показваш като слаб и дори глупав човек. Все едно вместо да дишаш със собствения си бял дроб да си имплантираш апарат за изкуствено дишане. Докато има хора, които не искат да бъдат свободни и си мислят, че пускайки по едно листче в кутийка веднъж на 4 години вече са спазили своята част от договора и всичко им е осигурено, никой няма да бъде свободен. Ако не си осигурим сами мир и сигурност, никой политик, ченге или дядо коледа няма да го направи вместо нас.

Мислите ли, че сега с присъединяването ни в ЕС нещата ще се подобрят?
Щ: Не? Няма да имаме толкова проблеми с пътуванията извън границa. Но пък хората от Сърбия и Македония, които са ни доста близки ще имат големи затруднения с влизането у нас. Покачването на жизнения стандарт е нож с две остриета и мисля, че всеки човек ще усети това в покачването на цените на стоките и обществените услуги. Икономическата глобализация ще изсмуче от нас всички възможни ресурси: природни, работна ръка и пр.

Национализмът опасен ли е?
Щ: Глупаците са опасни, особено ако са манипулирани от такива тъпи идеи. Не мога да разбера какво е това "патриотично чувство", не изпитвам никакви

чувства (ако въобще е възможно) към държавата България, пък ако ще да е от Аспарухово време до Седефчово. Обичам природата на Балканите. Не искам да коментирам национализма в България.
Само ще спомена една фраза на Оруел за национализма: под "национализъм" аз подразбирам преди всичко навика да се мисли, че хората могат да се класифицират като насекоми и че към цели групи хора, с численост в милиони и десетки милиони, може с увереност да се прикрепи табелата "добри" или "лоши".

Какво ще кажете за хиперстроителството в България и масовото унищожаване на дивата природа?
С: Лошо за децата.
Щ: Скапана работа, но не можем да направим много. Докато съществува частна собственост, всеки може да прави с природата каквото си поиска. Освен да се надяваме на програмите на ЕС, които орязват от дивата ни природа, но поне поставят под закрила някои природни забележителности. Очаквам да се случи същото както и в западна Европа – да не останат почти никакви непокътнати крайбрежни места и никакви гори.

Какво е мнението ви за урбанизацията и централизирането на живота предимно в големите градове?
С: Лошо за по-малките градове.
Щ: Хората трябва да се обединяват, заедно могат да оцеляват по-лесно. Но създаването на мегаполиси и милионни градове, прекалената урбанизация – всичко това е следствие от пренаселването, от демографския взрив сред човешката популация. Аз откривам два много негативни момента в това. Първо – пренаселването означава и високо ниво на консумация, оттам и генериране на големи количества отпадъци, отходни води, замърсяване на въздуха и пр. Всеки човек може да направи нещо, като най-малкото е да пести електричество вкъщи, да рециклира хартията, пластмасата и стъклото, да ползва велосипед за придвижване в града. Тези неща наистина намаляват унищожаването на средата, в която живеем.
Другият момент е, че животът в града подлага хората на силно психическо натоварване, човек трябва да има много здрави нерви, за да бъде уравновесен в тази напрегната и нервна обстановка, която цари по улиците и обществените места.
Кофти е и това, че в градовете, хората тотално са се отчуждили от това, което ни е създало, отчуждили са се от природата, от останалия жив свят, хората са отчуждени дори един от друг. По дяволите, има хора, на които им пука повече за колата, отколкото за някое живо същество. Общо взето според мен този цивилизационен урбан-модел е едно голямо лайно.

Всички сте добре познати в скейт средите. Какво ви дава стимул да карате?
С: Спомените.
Щ: Аз почти не карам вече…и все пак, когато видя скейт, или чуя, дори отдалеч, чукване от дъска, ме обзема едно чувство...Винаги искам да взема скейта за секунда от човек, да се позасиля и да скоча един - два пъти.

Добре ли се развива скейтбордингът у нас и какво му липсва?
С: Няма оправия.
Щ: Парк липсва, май.

Как протича перфектния за вас ден?
С: Няма перфектен ден.
Щ: Всеки ден е перфектен, дори да не правиш това, което обичаш. Не съжалявам за нито една глупост, която съм направил досега през живота си.

Какво искате да постигнете в живота?
С: Тайна.
Щ: Бих желал хората да се сещат за мен и след като ме изядат червеите. И то да ме помнят с това, че съм променил нещо. А в живота – мир, спокойствие и прост живот.

Любима храна?
С: Солети.
Щ: Само растителна. Много обичам гъби, тофу, зелена салата, ядки, прасковите са ми любимият плод.

Любима напитка?
С: Rubin.
Щ: Вода – чешмяна или минерална.

Любима група?
С: Много са.
Щ: Някои от любимите ми са M.D.C., crass, Subhumans, Randy, xGatherx, Sandinista!, Propagandhi, Кино, Wlochaty. Знам любимата ми поп-група – Le Tigre.

Последни думи?
С: SKATE, ROCK & ALCOHOL
Щ: Go Yoga!

Колектив Черна Котка

Колектив Черна Котка е акустична анрхо пънк банда, започнала началото си на един скуотнат таван. Групата има около 6 песни, засягащи екологични и политически теми. Членовете и подкрепят идеите на анархизма и правата на животните, като не остават безпричастни, а участват активно в най-различни инициативи (издаване на зинове, разпространение на анархо/еко/веган пропаганда, организиране на фрий фестове, DIY концерти и тн.).

Тур дневник на Колектив Черна Котка

Зимата в София беше вече нетърпима. Ужасно е, когато няма какво да се прави. Принуден си или да кибичиш по опушени барове, или да си на гости на приятели. Студът навън ни принуди да стоим с месеци затворени. Но в ума ми проблесна идеята за едно зимно пътуване към северна България. Отдавна имах мерак да видя как живее един мой приятел, който се премести от София в родния си град Разград, където доста успешно успяваше да активизира младежта, да ги събира по фрий фестове и други забавни мероприятия. С помощта на хората там той успя да създаде място, където хлапетата да се събират, да се забавляват, да обменят опит, идеи, да създадат една независима общност, в която всички са равни и всеки е поканен да участва, всеки допринася и всеки печели - Инфоцентър Екотопия. Отдавна исках да отида там, да го видя кви ги е забъркал и да допринеса и аз нещо. Реших, че трябва да направим концерт на нашата акустична анархо-пънк група (която бяхме започнали двамата преди известно време, но нямахме много време да развием начинанието) в инфоцентъра. Исках да взема разни материали, имах под ръка някои ценни книги, зинове, вестници и листовки, които да занеса, да не ходя с празни ръце, а и да даря нещо за центъра. Не ми се щеше да пътувам сам, но и на приятелката ми и беше писнало от миризливата София и тя веднага се нави да тръгне с мен, а и сигурно нямаше да ме пусне сам :). Щеше да завижда, че аз се махам от помийната яма, а тя остава. Така или иначе не бяхме заети с кой знае какво в София, сесията беше изминала и се чудехме, с какво да уплътним времето. Беше страхотно, че заминаваме.

Взехме някои дрехи, един ден предварително си направихме карти за намаление за влака и си купихме билети. Така неусетно на другия ден рано сутринта бяхме на гарата, с пълни раници с храна :) китара и какво ли още не, и чакахме влака. Оказа се, че това е международен влак и ще закъснее, наложи да киснем на гарата 2 часа. Влака се забави ужасно и след 7 часово дундуркане трябваше да се прекачим на друг влак, защото този беше само до Русе, от там билетите ни бяха за един, който е в 16:20, но поради закъснението за малко да изтървем послeния влак за Разград в 17:30. Както и да е по чиста случайност успяхме да го хванем, не знам иначе как щяхме да се доберем до там. Към 7:30 вечерта вече бяхме в Разград, гарата беше извън града и хванахме автобус, за да стигнем до центъра, където нашия домакин ни чакаше. Заведе ни у тях, запознахме се с родителите му, хапнахме и започнахме да си говорим за какво ли не, не се бяхме виждали от месеци.Беше много приятно. След това изморени от дългия път легнахме да спим, за да посрещнем ведро утрешния ден. Това беше деня на концерта на колектива ни "Черна котка", както решихме да го кръстим в последния момент.
Първо отидохме да посетим инфоцентъра, за да оставим материалите, които бяхме донесли. Там ни посрещнаха много добре и всички бяха много мили. Поговорихме си с директорката и се разбрахме и за напред да си сътрудничим. След това се разходихме из градчето, видяхме паркчето и старите къщи и паметници. Прибрахме се, за да хапнем и вече беше време за събитието, да се срещнем с приятелчетата, които идват на събиранията - страшно симпатични хлапета. Беше ни адски приятно да си общуваме с тях. Включихме апаратурата и започнахме дискусията на тема: влиянието на музиката върху живота ни и използването и като средство за промяна. Казаха се доста интересни неща, разказахме за ъндърграънд пънк и хардкор сцената в света, как работи тя и как също се стреми да създаде независими общности, които сами правят нещата, без зависимост от фирми, звукозаписни компани и авторитети. Стана дума за това как музиката може да бъде забавна и да влияе на нашето настроение, но и как може да бъде сериозно оръжие за промяна, за това как музиката е начин на живот. Беше доста интересно за всички, все пак всеки обича да слуша някаква музика. Прожектира се документалният филм за шотландската анархо-пънк банда Oi Polloi, в който ставаше въпрос за техния активизъм, и добре се показваше как музиката им, с много остри политически послания, също е вид активизъм, тъй като изразява позиция по проблеми, и тя достига до много хора. След прожекцията дойде време да издрънкаме нашите 6 парчета, които бяхме успели да създадем за малкия брой репетиции, които сме имали. Беше много забавно да свирим, на хората им хареса. Мисля, че всички останаха доволни и не са съжалявали за прекарано с нас време. Като израз на своята солидарност, хората от инфоцентъра направиха буркан за дарения, за да покрият пътните ни разходи. С тези пари на другия ден си платихме билетите за Русе и продължихме турнето си, точно като яките ъндърграунд пънк и хардкор банди...:) Вечерта имаше афтърпарти в клуб "На Терориста" :). Там всички се забавляваха по всевъзможни начини, всички бяха весели и беше много приятно. Играхме разни игри за маса, като "не се сърди човече" и разни други подобни измишльотини, много забавни игрички, на които не знам имената. Слушаше се музика, пиеше се бира, говореха се смешки, въобще беше много весело. На другия ден към обяд хванахме автобус за Русе, където за концерт ни дадоха трибуна пънкрок бандата Spot и метълкораджиите от Cold Breath (които бяха на турне).

Пристигнахме ранния следобед и имаше време за разходка из града. Разгледахме архитектурата, повървяхме по по-големите улици, и после отидохме да видим Дунава. Както си се разхождахме, изведнъж ни хрумна, че си носим инструменти и, че все пак е празник (Св.Вальо vs. Св. Трифон) и че бихме могли да посвирим на улицата да изкараме някой лев да си купим нещичко за хапване. Седнахме на една пейка в центъра, измислихме три весели акорда, соло за флейтата и ритъм за маракасите, скалъпихме тесктче: "Честит свети Валентин за всички влюбени/ честит свети Валентин за всяка дама и всеки господин/ честит Трифон зарезан за всеки, който е пиян и т.н." Не посвирихме и половин час и вече бяхме събрали около пет кинта, достатъчно да хапнем нещо преди концерта. Така и сторихме. След като се подкрепихме отидохме на мястото на концерта, наредихме дюкяна с фланелките, зиновете и безплатните материали. Хората постепенно започнаха да се събират на мястото, което впрочем беше едно подземие на някаква стара сграда, където железата стърчаха от тавана. Беше доста ъндърграунд и нямаше никакво отопление. Така след като позъзнахме долу, докато се настрои всичката апаратура, дойде време с "Черна котка" да открием шоуто. Беше малко кофти само, че хората постоянно идваха и като слизаха се поздравяваха с познати, а и ние не вдигахме толкова шум, че да привлечем вниманието, и все пак ние се забавлявахме страхотно докато свирим, а и си имаше хора, които се заслушаха и дори след концерта дойдоха да ни поздравят. За нас това беше невероятно преживяване, да делим сцената със Spot и Cold Breath беше незабравимо. Изсвирихме парчетата си въпреки замръзналите пръсти и липсата на трети микрофон за озвучаване на маракасите. Но такива малки подробности губят значение, когато искрено се забавляваш. След нас дойде време да забият Spot. Техният сет беше супер чук, направо се разбихме от кеф, свириха парчетата си, заредени с невероятно много енергия и мястото направо избухна. С бурните танци, хората бързо забравиха за студа и техния "Колд Брет"- топлата пара която издишваха. След тази стабилна подгрявка въздухът се разцепи от бруталния

звук на инструментите и гласовете на Cold Breath. Жесток метализиран хардкор с двама вокалисти. Парчета, които се врязваха в ушите и сърцата. Музика с огромен заряд, която просто изкарва всичко затаено в нас - било то положително или негативно. Заформи се безпощаден мошпит и всички куфяха до края на концерта.
За нас това беше незабравимо преживяване. Запознахме се с много нови страхотни хора, видяхме прекрасни места и се забавлявахме от сърце и двата дена. Вечерта се заразделихме с другия член на колектива, който остана да спи в Русе, а ние си хванахме нощен влак обратно за София. За късмет този път беше пак международен влак, но явно тръгваше от Русе. Тръгна на време и беше доста празен, заехме си цяло купе и се опънахме да спим. На другата сутрин София ни посрещна студено и хванахме градския транспорт да се приберем по-бързо на топло вкъщи. Но този път изпълнени с нови чувства, нови мисли за добре прекараното време и удовлетворени от незабравимото пътуване.

Полу-манифест на Колектив Черна Котка

"Ние можем да се превърнем в медийни личности, но това винаги ще бъде според техните определения. Писна ни да живеем според очакванията на другите хора, когато нашите собствени са значително по-високи. Интелигентността изглежда може да бъде игнорирана толкова лесно, когато не обслужва модните тенденции." - CRASS

Днес съществуват толкова много различни стилове музика и тъй като са толкова много, в крайна сметка се лимитираме до няколко определени жанра, които ни харесват най-много и пасват на нашата индивидуалност. Голямото разнообразие от музикални форми е резултат от навлизането на все повече технологии на разположение на музикантите, смесване на култури и традиции и т.н., но най-вече заради все по-голямото въздействие и роля на музиката като масова и лесно-достъпна развлекателна индустрия. Много нови стилове се появяват просто от работата на няколко конкретни артисти преди да им бъде лепнат етикета ‘движение’, често движенията в музиката се раждат внезапно от неформалната връзка между няколко артисти и лейбъли. Няма съмнение, че хората правят умопомрачителни неща с музиката като изкуство, и че огромното разнообразие в модерната музика ще продължи и занапред, но въпреки това, то е нещо, което е или промотирано, или произведено от музикалната индустрия. Музикалната индустрия (и поп културата като цяло) се опитва да създава форми. Да вземем например пънка. Формата на пънка е това, което се продава, а не нейното съдържание, това е и основата за изкуственото създаване на нови жанрове. Пънк, хардкор, емо бандите, които гледаме по Mtv попадат в тази ниша на развлекателната индустрия, субкултурата съществува в една апатична консуматорска среда единствено чрез нейната повърхностна форма - гневна рок музика с шумни китари, трещящи барабани, асоциално поведение, неестетични дрехи и големи шарени гребени, към това могат да се прибавят и символите на младежката свобода и нонконформизъм като скейтбординг, графити и пр., които също маркетинговите стратези лесно превръщат в стоки. По този начин изключително лесно пънка и която и да е друга субкуклтура символ на младежкото бунтарство и контракултура се представят на масовата публика, чрез своята форма, а съдържанието и остава на заден план.

Така стигаме до ситуацията, в която пънка може да значи съвсем различни и дори взаимно изключващи се неща за различните хора и социални групи. За масовата култура той съществува единствено като музикален жанр или младежки лайфстайл. Банди като Rage Against The Machine, System Of A Down, Rise Against, Anti-Flag може и наглед да демонстрират социална ангажираност чрез своите текстове, артуърк, видео клипове, интервюта и сценично поведение, но бъдейки част от популярната култура, те също са представени в своята форма, а не съдържание. Те имат социални/политически послания и се опитват да се представят като нонконформисти и алтернативно мислещи артисти, но това също върви с техния имидж като етикет на стоката в супермаркета. Може би ще кажете, че по този начин техните послания стигат до по-голяма аудитория и е по-добре да те слушат 1 милион души, отколкото 50 човека в Разград, но ние не сме съгласни - според нашите наблюдения може би само 2 или 3% от аудиторията на групи като Rage Against The Machine наистина се интересува по някакъв начин от социалните им послания, огромната част от хлапетата, които са им фенове просто слушат музиката в нейната форма без да им пука въобще за социалните идеи. Особено тук в България процентът може би е доста по-малък, защото тяхната музика е на чужд език и се тегли на мп3ки от интернет, т.е. не идва с книжка с текстове, "пропаганда" и арт. А пък банди като Rage дори са рядкост, по-голямата част от "тежката" музика, която се представя в медиите, няма никакво социално или политическо послание. Повечето албуми дори не вървят с книжка с текстовете. Там наистина няма истинско послание. Чрез увеличаване на броя на пънк бандите по Mtv и списания тип "Хай клуб" се увеличава броя на хората интересуващи се от пънк/хардкор, но не от пънк/хардкор субкултурата, а от пънк/хардкор като търговски артикул във все по-голяма степен. Докато "пепси-кола-макдоналдс" пънкарите стават все повече и повече, тези, които са част от ъндърграунд сцената си остават все толкова, дори може и да намаляват. Малцинство са тези, които ще се противопоставят на големите лейбъли и търговски марки, останалите ще ги подкрепят, защото им предлагат добре пакетирана и продуцирана пънк музика. За радост в ъндърграунд музиката нещата стоят по доста по-различен начин. Концертите са евтини, дори безплатни, а хлапетата са подстрекавани да правят свои собствени банди, не за да печелят пари от тях, а за да изразят своите идеи и да правят шум, независимо колко зле пеят и свирят, те правят това, което обичат, търсят се независими места за свирене, представени са алтернативни начини на живот - пътуване на стоп или наемане на малки микробуси, за да се отиде на концерт, разменяне на музика от ръка на ръка, вместо купуване. Участие на всички в процеса от началото до край без да има реална разлика между публика и артисти. Всичко от начин на живот до записване на песни и издаване на албум се прави DIY (направи си сам). Хлапетата сами правят свои ксерокопирани списания, в които могат да пишат за каквото си искат, ревюта на албуми на банди, концерти, лично отношение към дадена тема, докато лъскавите музикални списания дори и да напишат за някоя "ъндърграунд" или социално ангажирана банда, там тя ще бъде представена само откъм музикалните и качества, а посланието ще бъде представено по лесно смилаем за масовата култура начин, т.е. почти няма да го има, да не говорим, че лъскавите списания са пълни с реклами, повечето от които дебилни, сексистки и снобарски, призоваващи ни да си купим този или онзи музикален албум или фланелка на банда. В ъндърграунд музиката цялата тази история с издаването

на албуми, търговия (мърчандайзинг) се правят по един етичен начин, като се търси коопериране, а не съревнование. Идеята е взаимопомощ и копродукция, а не съперничество и прецакване на другия. Всички ние разбира се сме част от тази алтернативна сцена, всеки по свой си начин. Нашите песни са на социална и екологична тематика, защото се интересуваме от тези проблеми, а когато си човека на сцената имаш възможността да дискутираш твоите политики (без значение какви са те) относно контра-културната сцена. Това е важно за нас, опитвайки се да не бъдем осъдителни се стремим към създаване на дискусия относно начините, по които тази сцена работи. Пеейки и говорейки за това как капитализма, консуматорското мислене, апатията и индустриализацията имат страшно негативен ефект върху живота в нашата и други страни, както и върху екосистемите и природата по целия свят, ние осъзнаваме, че едва ли ще променим мнението и начина на мислене на хората, но ще бъде добре да ги вкараме в критична дискусия. Искаме да създадем една независима креативна сцена и общност от алтернативно мислещи хора, вместо поредната апатична музикална сцена. Чрез подкрепа на независими проекти, некомерсиални медии и уебсайтове, локално произведена вегетарианска храна, автономни пространства за активизъм и изкуство, контра-културни събития и каквото и да е свързано с тази независима ъндърграунд мрежа ние създаваме начин на социално функциониране, различен от хомогенната поп култура. Музиката е част от развлекателната индустрия, която е всемогъща сила в обсебването на умовете на младите хора. Но ако премислим нашите идеи и използваме ъндърграунд сцената можем наистина да използваме музиката, като начин за водене на борба срещу социалната система. За нас са по-важни междучовешките отношения, отколкото материалните придобивки. За това според нас е много по-добре да отидеш на ъндърграунд концерт, където да контактуваш с други алтернативно мислещи хора, да споделяш свободното си време с приятели и да участваш в забавата без значение дали като човек с микрофона на сцената или в танците пред нея. Масовата култура печели за сметка на човешката депресия, чувство на несигурност, липса на любов, невежество и отчуждение. За това тези концерти наистина са ефективна алтернатива срещу тази система. Разбира се има толкова неща, с които можеш да бъдеш активен било то на улицата, в работата, в училище... просто не трябва да се оставяме апатията да ни завладее.

www.masquepalabras.org/blackcatcollective

Интересни места в Internet:

На български:

www.diy.aresistance.net
www.aresistance.net
www.bulgaria.indymedia.org
www.forthenature.org
www.a-bg.net
www.radr.net/ZBG
www.savanne.ch/svoboda
www.anarchyfuture.aresistance.net
www.animalrights.aresistance.net
www.vegetarianstvoto.hit.bg
www.vegebg.org
www.iwns.org
www.zazemiata.org
www.bluelink.net
www.gorichka.bg

На английски:

www.crimethinc.com
www.infoshop.org
www.signalfire.org
www.indymedia.org
www.peoplesglobalaction.org
www.foodnotbombs.net
www.earthfirst.org
www.greenanarchy.info
www.peta.org
www.nocompromise.org
www.animalliberationfront.com
www.freegan.info
www.clownarmy.org
www.adbusters.org
www.stencilrevolution.com
www.rootsofcompassion.org

ЗНАНИЕТО Е ОРЪЖИЕ. ДА СЕ ВЪОРЪЖИМ!

Може да изпращате коментари, критики, идеи, материали и любовни писма до:
katarzis@riseup.net

ЖИВЕЙ СВОБОДНО!